

Sygn. akt VII W 34/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy w Oławie VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Nowak

Protokolant: Katarzyna Kudzia

w obecności oskarżyciela K. Z.

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 roku

sprawy przeciwko **W. P.**

synowi W. i J. zd. W.

ur. (...) we W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 10 listopada 2012 r. o godz. 8.50 w m-ci S. kierował pojazdem m-ki J. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, I badanie alcosensor godzina 8.57 wynik 0,17 mg/l, II badanie alcosensor godz. 9.13 wynik 0,17 mg/l

tj. za wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

I. uznaje obwinionego **W. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art.87 § 1 kw i za to na podstawie art. 87 § 1 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 800 (osiemset) złotych,

II. na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 6 (sześciu) miesięcy,

III. na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego w pkt. II zakazu zalicza obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10 listopada 2012 roku do dnia 27 lutego 2013 roku,

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 kpw oraz na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie w kwocie 200 zł, w tym opłatę w kwocie 80 złotych.

Sygn. akt VII W 34/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 2012 r. wieczorem W. P. spożywał alkohol. Następnego dnia rano tj. 10 listopada 2012 r. wsiadł w samochód marki J. (...) nr rej. (...) i jechał nim po części do maszyn. W miejscowości S. funkcjonariusze Policji KPP S. zatrzymali do kontroli drogowej samochód osobowy marki J. (...) nr rej. (...), którym kierował W. P.. W toku kontroli przebadano W. P. na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, badanie dało wynik 0,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego – k. 18v;

notatka urzędowa – k. 3;

protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego – k. 4-5/

Obwiniony W. P. ma 38 lat. Prowadzi gospodarstwo rolne o powierzchni 30 ha. Jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Jego miesięczny dochód wynosi 3.000 złotych miesięcznie. Postanowieniem z dnia 14 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Strzelinie zatrzymał prawo jazdy kategorii A, B, T wydane W. P. w dniu 23 czerwca 2005 r. przez Starostę (...). W. P. nie był dotychczas karany sędownie.

/Dowód: dane dotyczące obwinionego – k. 1, 18/

Obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Podał, iż prowadzi gospodarstwo rolne. Była jesienna pora i pracował do późna. Wieczorem spożywał alkohol. Rano nie przemyślał tego i wsiadł w samochód i jechał po części do maszyn. Na rozprawie w dniu 27 lutego 2013 r. obwiniony złożył wniosek w trybie art. 73 k.p.w. o skazanie go bez przeprowadzania postępowania dowodowego i wymierzenie mu kary 800 złotych grzywny oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 6 miesięcy, zaliczenie okresu zatrzymania prawa jazdy. Obecny na sali oskarżyciel publiczny wyraził zgodę na zaproponowany wymiar kary.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego – k. 18v/

W wyniku ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

W świetle analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż wina i sprawstwo obwinionego W. P. w zakresie popełnienia zarzucanego mu wykroczenia nie budzą żadnych wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach obwinionego, który przyznawał się do winy. Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom bowiem znajdują one potwierdzenie w treści notatki urzędowej, jak również w niebudzącym wątpliwości, co do prawidłowości jego przeprowadzenia jak i wyniku, dowodzie z badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Analiza powołanego powyżej materiału dowodowego prowadzi zatem, zdaniem Sądu, do uznania, iż W. P. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia typizowanego w art. 87 §1 k.w. bowiem w dniu 10 listopada 2012 r., w stanie po użyciu alkoholu, zdefiniowanym w art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi., tj. mając 0,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny, jakim jest samochód marki J. (...) nr rej. (...), w ruchu lądowym, jadąc nim drogą w miejscowości S..

Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd uznał, iż oskarżony zawinił popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Obwiniony z uwagi na poziom swojego rozwoju intelektualnego, doświadczenie życiowe winien mieć świadomość, iż alkohol wypity późnym wieczorem, rano nadal może znajdować się w organizmie.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż swoim zachowaniem W. P. wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia typizowanego w art. 87 § 1 k.w.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd zaakceptował złożony przez niego, przy braku sprzeciwu obecnego na rozprawie oskarżyciela publicznego, wniosek o wymierzenie kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę szczególne dyrektywy wymiaru kary określone w art. 33 § 2 k.w., a zatem Sąd analizował rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, stopień winy obwinionego, pobudki, sposób działania, właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę także cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do ukaranego. W tym miejscu wskazać także należy, iż ustawodawca dając możliwość złożenia wniosku w trybie art. 73 k.p.w. wprowadził swoistą „ugodę” pomiędzy obwinionym a oskarżycielem publicznym, stanowiącą pewnego rodzaju dobrodziejstwo dla obwinionego, z którego może skorzystać, uzyskując karę w łagodniejszym wymiarze niż rzeczywiście winien otrzymać.

Zdaniem Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny odpowiada nie tylko stopniowi jego winy, ale realizuje też w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia w konflikt z prawem, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy obwinionego zarówno wobec własnego czynu, jak i czynów zabronionych w ogóle. Jednocześnie kara orzeczona wobec obwinionego czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Całość elementów mających wpływ na wymiar kary przesądziła o tym, iż Sąd uwzględnił wniosek W. P. i wymierzył mu karę 800 złotych grzywny, uznając, iż spełni swoje cele zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, wywołując u obwinionego dążenie do przestrzegania porządku prawnego. Sąd wziął także pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową obwinionego, uznając, iż kara musi być na tyle dolegliwa aby wzbudzić u sprawcy poczucie konieczności przestrzegania obowiązujących przepisów.

Sąd orzekł również wobec obwinionego obligatoryjny, w myśl art. 87 § 3 k.w. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 6 miesięcy.

W niniejsze sprawie, mając na uwadze okoliczności czynu oraz warunki osobiste obwinionego Sąd zdecydował się orzec wobec niego tylko zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii (...). W. P. prowadzi bowiem gospodarstwo rolne, utrzymuje się z tej pracy, ma także na utrzymaniu żonę oraz dwoje małoletnich dzieci. W ocenie Sądu orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bez wyjątku spowodowałoby, iż obwiniony i jego rodzina zostaliby pozbawieni jakichkolwiek środków do życia. Pozbawienie go zatem możliwości prowadzenia ciągników, a zatem pojazdów niezbędnych do pracy w gospodarstwie rolnym, spowodowałoby niemożność wykonywania dotychczasowego zawodu i pozostawienie gospodarstwa odłogiem. Mając zaś na uwadze okoliczności popełnienia zarzucanego obwinionemu wykroczenia zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych byłby niewspółmierny do stopnia winy, a przede wszystkim odbiłby się w sposób negatywny na rodzinie obwinionego i na nim samym. W tym miejscu Sąd pragnie także wskazać, iż zamysł ustawodawcy i wykładnia celowościowa przepisu art. 87 § 3 k.w. pozwala na przyjęcie, iż orzekany przez Sąd zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w pierwszej kolejności powinien dotyczyć tych uprawnień, które pozwalają na prowadzenie pojazdów tego rodzaju, którym sprawca dopuścił się wykroczenia. Zatem jego istotą jest pozbawienie możliwości prowadzenia, co najmniej pojazdu, którym sprawca dopuścił się czynu zabronionego (vide wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2007 r., V KK 56/07 i 24 kwietnia 2007 r. IV KK 492/06). Ponadto Sąd uznał, iż orzeczenie zakazu na okres 6 miesięcy zapobiegnie zagrożeniu, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu w szczególności w kontekście rodzaju i wagi naruszonych przez niego zasad bezpieczeństwa, oraz skutków naruszenia tych zasad w postaci spowodowania realnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu.

Na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet orzeczonego zakazu, Sąd zaliczył obwinionemu okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 10 listopada 2012 r. do dnia 27 lutego 2013 r.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w kwocie 200 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 80 złotych. Zgodnie bowiem z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia przed sądem pierwszej instancji w postępowaniu zwyczajnym wynosi 100 zł. Natomiast niezależnie od zryczałtowanych wydatków postępowania określonych w § 1 ryczałt za badanie zawartości

alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym wynosi 20 zł. Opłata natomiast stanowi 10 % orzeczonej grzywny. Zasadą jest bowiem, że jeżeli Sąd nie znajduje podstaw do zwolnienia od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, to ma obowiązek je zasądzić na rzecz Skarbu Państwa (patrz post. SN z 24.02.2004 r., WZ 9/04, OSNwSK 2004/1/392). W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrzył się natomiast okoliczności uzasadniających zwolnienie obwinionego od kosztów sądowych. W. P. ma stały miesięczny dochód w wysokości 3.000, a zatem, w ocenie Sądu, jest on w stanie ponieść koszty sądowe w tym nałożoną w wyroku opłatę.